

Jenna Koford

Perustuu tositapahtumaan

”Perheeni mulle rakas on, Ilo suurin päällä maan”

(Lasten laulukirja, s. 98).

”Andrew! Bussi tuli jo!” mummi huusi.

Andrew juoksi ulos ovesta. Hän vilkutti hyvästiksi mummilta, ukille ja pikkusiskolleen Amylle. Amy oli liian pieni käymään koulua, joten hän jäi kotiin mummin ja ukin kanssa.

Andrew piti koulusta. Hänestä oli kivaa pelata välitunnilla ystäviensä kanssa. Hän piti opettaja Kimballista.

Aamuvälitunnin jälkeen opettaja Kimball sanoi: ”Ensi viikolla meillä on koulussa vanhempainpäivä. Kun toinen vanhemmistanne tulee tänne, huolehtikaa siitä, että hän tuo meille näytettäväksi jotakin, mikä kertoo hänen työstään. Meistä on jännittävää kuulla, mitä kerrottavaa heillä on!”

Andrew’n poskia alkoi kuumottaa. Hänellä ei ollut mitään sanottavaa vanhemmistaan. Hän ei muistanut juuri mitään äidistään. Äiti oli lähtenyt, kun hän oli ollut pieni. Eikä Andrew ollut edes tuntenut isäänsä.

Andrew kuunteli, kun muut lapset juttelivat äideistään ja isistään. Tonyn äiti oli palomies, ja Jessican isä oli työssä eläintarhassa. Kaikki toivoivat, että hänen isänsä toisi luokkaan apinan tai laiskiaisen!

”Entä sinun vanhempasi?” Tony kysyi Andrew’lta.

Andrew’n katse painui maahan. Hän kohautti olkiaan. ”Minä asun isovanhempien luona.”

Andrew rakasti mummia ja ukkia, mutta heillä ei ollut jänniä ammatteja. Mummi myi peittoja ja vauvanvaatteita. Ukki ajoi isoa ruoka-autoa. Andrew ei ollut kovin innostunut koulun vanhempainpäivästä.

Sinä iltana Andrew luki Mormonin kirjan ensimmäisen luvun: ”Minä, Nefi, synnyin hyvistä vanhemmista...” (1. Nefi 1:1).

”Minä en asu vanhempieni kanssa”, Andrew ajatteli.

”Minä asun vain mummin ja ukin luona.”

Juuri silloin Amy tuli Andrew’n huoneeseen puristaen käsissään pörröistä peittoa. Hän näytti sitä Andrew’lle.

”Mummi teki!”

”Niin, mummi teki sen peiton sinulle.” Andrew hymyili vähän.

Hän ajatteli kaikkia niitä mukavia asioita, joita mummi teki hänen hyväkseen – valmisti aamiaisen ennen koulua, auttoi kotiläksyissä, pelasi pelejä hänen ja Amyn kanssa. Mummi oli melkein kuin äiti.

Sitten Andrew ajatteli ukkia. Ukki luki satuja Andrew’lle joka ilta. Ukkikin auttoi kotiläksyissä. Ukki oli opettanut Andrew’n myös ajamaan pyörällä. Ukki oli melkein kuin isä.

Andrew’n hymy leveni. Hän oli tosi kiitollinen mummista ja ukista. Silti häntä jännitti tuoda toinen isovanhemmista kouluun. Mutta kyllä se hyvin menisi. ”Minulla ei ehkä ole hyviä vanhempia”, hän ajatteli, ”mutta minulla on hyvät isovanhemmat, ja se on jotakin erityistä.”

Koulun vanhempainpäivänä Andrew istui luokan takaosassa ukin vieressä ja kuunteli toisten lasten vanhempien esityksiä. Tonyn äiti oli tuonut palomiehen asunsa. Hän antoi kaikkien kokeilla kypäräänsä. Jessican isä toi eläintarhasta kilpikonnan.

”Sinun vuorosi, Andrew”, opettaja Kimball sanoi.

Andrew käveli luokan eteen ukin kanssa. Hän veti syvään henkeä ja sanoi: ”Minun ukkini ajaa isoa kuorma-autoa ja myy siitä ruokaa. Hän tapaa paljon ihmisiä ja tekee tosi paljon töitä.”

Andrew kohotti katseensa ja näki ukin hymyilevän. Sitten ukki kertoi, millaista on ajaa kuorma-autoa. Hän antoi myös kaikille maistiaisen! Andrew’n luokan oppilaat kyselivät paljon ukilta hänen työstään.

Andrew oli iloinen siitä, että ukki oli hänen kanssaan. Hän ja ukki ja mummi ja Amy olivat perhe – ja he olivat hyvä perhe. ■

Kirjoittaja asuu Utahissa Yhdysvalloissa.

Andrew ei ollut kovin innostunut koulun vanhempainpäivästä.

Hyvät
isovanhemmat

KUVITUS GUY FRANCIS

